

Een zondag in het park...

In Vlaanderen bestaat geen zelfhulpgroep rond het triple-X-syndroom. Belgische ouders kunnen wel terecht bij de Nederlandse Contactgroep.

Een Vlaamse moeder nam tijdens de zomer het initiatief om Vlaamse ouders samen te brengen.

Voor de begeleiding van die eerste praatbijeenkomst deed ze een beroep op het Trefpunt Zelfhulp.

Plaats van de afspraak is een ontmoetingscentrum in Vlaams-Brabant waar we vanaf 14u terechtkunnen. Eén van de ouders had gezorgd voor een hapje en een drankje, alles netjes in een frigobox.

De ouders - en een grootouder - komen van overal en zijn mooi op tijd.

De deuren van het ontmoetingscentrum blijven echter gesloten en de verantwoordelijken zijn en blijven onbereikbaar.

Het is gelukkig een stralende nazomerdag en we besluiten van de nood een deugd te maken.

Ouders zoeken in de auto naar dekentjes en matjes en we wandelen naar een naburig parkje.

De aanwezige oma krijgt een comfortabele plaats op een bankje, de andere ouders installeren zich met dekentjes, matjes en frigobox op het grasveldje rondom haar. Een aangrijpend beeld, het heeft zowel iets flowerpowerachtigs als iets van Tante Terry en Nonkel Bob destijds op televisie.

De voorbijgangers kijken wat verbaasd en geamuseerd toe.

Het weerhoudt ons niet om een intens groepsgesprek te voeren. Iedere ouder stelt zichzelf en zijn of haar dochter voor. Men vertelt hoe men de diagnose heeft gekregen, welke problemen zich stellen en hoe men daar mee omgaat.

We staan stil bij de zorgen rond het nieuwe schooljaar, de studiekeuze, de begeleiding, leerkrachten informeren of niet.

We staan ook stil bij de algemene bezorgdheden van de ouders: hoe kunnen we ons kind beschermen tegen zichzelf?

Hoe helpen we hen met schoolse taken, met het leggen van sociale contacten, met het zoeken naar een hobby? Welke beperkingen hebben ze en hoe gaan we als ouder daarmee om? Hoe doen andere ouders dit?

Wat heeft ons kind nodig? Wat hebben we zelf nodig?

Iedere ouder vertelt, stelt vragen aan de andere ouder, relativeert en nuanceert.

Een moeder vertelt hoe opgelucht ze zich voelt omdat ze dacht dat haar alleen zo iets was overkomen, een andere moeder voelt zich schuldig omdat ze te weinig tijd voor haar dochter kan maken.

De grootmoeder vertelt hoe haar kleindochter bij haar wel rust kan vinden, aangenaam in de omgang is en honderduit vertelt. Ouders vertellen hoe juist hun probleemkind veel beter haar mannetje kan staan dan haar zusje. Een andere moeder vertelt over haar machteloosheid ten opzichte van bemoeienissen van anderen, over de uitbarstingen van haar dochter en de kledingperikelen. Sommige verhalen zijn heel herkenbaar en alle ouders knikken.

Sommige situaties zijn uniek en dan doet het goed dit eens te kunnen vertellen en begrip en een luisterend oor te vinden.

De uren vliegen voorbij, het wordt tijd om af te ronden. We overleggen kort hoe het verder kan, en of een Vlaamse afdeling wenselijk is.

Er zijn wat ideeën en suggesties, maar ouders willen alles nu even laten bezinken. Het nieuwe schooljaar komt er aan, de ervaringen van andere ouders worden met dank beluisterd en meegenomen.

Het was een deugddoende dag, een dag van herkenning en erkenning, van opluchting ook. En van relativering: het had allemaal veel erger kunnen zijn....

Bron:

www.zelfhulp.be

Activiteitenverslag 2012 Trefpunt Zelfhulp vzw
Informatie- en ondersteuningscentrum voor en over zelfhulpgroepen in
Vlaanderen

Pagina 13, hoofdstuk 4.1 Opstarten en begeleiding van nieuwe groepen